

«Pétain, reviens, t'as oublié tes chiens»*. Ο αγώνας στη Γαλλία συνεχίζεται.

Του Πιέρ Σαλιέ. Ανταπόκριση από το Παρίσι

Η ανταπόκρισή μας στα τέλη Μαρτίου έκλεινε με μία απορία αναφορικά με τις προοπτικές μαζικοποίησης της πρωτοβουλίας του κινήματος Nuit Debout που τότε μετρούσε μερικές μέρες ύπαρξης. Ο Μάρτης ήταν ένας κομβικός μήνας για τη γέννηση αυτού του πολύμορφου και χωρίς συνοχή κινήματος, που συγκλονίζει εδώ και οκτώ εβδομάδες τη Γαλλία. Κατ'αρχήν έδωσε μια εικόνα, όχι τόσο για το οργανωτικό μοντέλο που θα μπορούσε να πάρει ένα μαζικό κίνημα αμφισβήτησης στη γαλλική κοινωνία (παρότι έθεσε χωρίς αμφιβολία τις βάσεις για την ανάπτυξή του), όσο για το πώς θα απαντούσε το Κράτος και η πολιτική ηγεσία απέναντι σε μια τέτοια απειλή: Τα υποκριτικά καλέσματα της κυβέρνησης Βαλς για κοινωνικό διάλογο με τα συνδικάτα των μαθητών/φοιτητών ακυρώθηκαν στη πράξη από εκατοντάδες περιστατικά ωμής αστυνομικής βίας που ανέδειξαν τις πραγματικές προθέσεις της.

Το άρθρο έκλεινε με μία απορία που συνόψιζε τα εξής ουσιώδη, για εκείνη τη χρονική περίοδο, επίδικα του κινήματος: Πρώτον, κατά πόσον οι μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις θα έχαναν ή όχι την ισχύ τους στο προσεχές διάστημα. Δεύτερον, εάν οι αντιδράσεις ενάντια στο νόμο της κυβέρνησης Βαλς θα έβρισκαν πρόσφορο έδαφος και σε άλλα στρώματα και οργανωμένες ομάδες της γαλλικής κοινωνίας- κυρίως στα συνδικάτα. Τρίτον, εάν η πρωτοβουλία του Nuit Debout, που είχε καταλάβει τη κεντρική παριζιάνικη πλατεία République, θα κατάφερε να εξελιχθεί σε κάτι περισσότερο και διαφορετικό από τα κινήματα των πλατειών που εμφανίστηκαν τη περίοδο 2011-2012. Και τέλος, μια απορία αναφορικά με τις μορφές που θα έπαιρνε η στάση του Κράτους απέναντι σε αυτές τις κινητοποιήσεις.

Merci patron!

Μπαίνουμε πλέον στον Ιούνιο και οι απαντήσεις έχουν δοθεί και στα τέσσερα παραπάνω ερωτήματα. Το οργανωμένο μαθητικό και φοιτητικό κίνημα δεν κατάφερε να αντέξει στο χρόνο. Οι Γενικές Συνελεύσεις στα περισσότερα γαλλικά πανεπιστήμια έσπασαν, συνέβαλε σε αυτό το κλείσιμο των σχολών για δύο εβδομάδες λόγων διακοπών και η εξεταστική περίοδος που ακολούθησε. Ένας άλλος παράγοντας που πιθανώς να συνέβαλε σε αυτή την εξέλιξη -και απαντάμε έτσι και στο δεύτερο και τρίτο επίδικο- ήταν η επιτυχία του Nuit Debut που καθόλη τη διάρκεια του Απριλίου απέκτησε μία απροσδόκητη ισχύ και μοναδικά οργανωτικά και αξιακά χαρακτηριστικά.

Καθοριστική για την επιτυχία της «Ολονυχτίας» ήταν η συμβολή του δημοσιογράφου Francois Ruffin και του ντοκιμαντέρ του, «Merci Patron!», που προβλήθηκε στους γαλλικούς κινηματογράφους το Φλεβάρη.

Η ταινία ακολουθεί την ιστορία μιας οικογένειας εργατών, της Jocelyne και Serge Klur άνεργοι από το 2007, οι οποίοι απολύθηκαν από ένα εργοστάσιο ρούχων στην επαρχία Ch'tis, ιδιοκτησίας του δισεκατομμυριούχου Bernard Arnault, ενός από τους πλουσιότερους ανθρώπους στη Γαλλία. Το χιουμοριστικό αυτό ντοκιμαντέρ ξεκινάει με τον Ruffin να αγοράζει μετοχές του επιχειρηματικού ομίλου LVMH ιδιοκτησίας B. Arnault έχοντας, ως μοναδικό προνόμιο, τη δυνατότητα παρέμβασης στη Γ.Σ. των μετόχων της εταιρείας. Η παρέμβασή του έχει άδοξο τέλος: οι σεκιουριτάδες της εταιρείας τον πετάνε έξω με τις

κλωτσιές. Η Γ.Σ., ωστόσο, γνωρίζει την οικογένεια Klur, η οποία κινδυνεύει να χάσει το σπίτι της εξαιτίας ενός τραπεζικού δανείου που είχε πάρει το καιρό που ακόμη δούλευαν στο εργοστάσιο. Μαζί καταστρώνουν ένα σχέδιο. Απειλούν τη διοίκηση της εταιρείας ότι αν δεν δώσει στους Klur μια γενναία αλλά «διακριτική» αποζημίωση, θα πουν στο Τύπο την ιστορία τους. Η LHMV «τσιμπάει» και στέλνει ένα ανώτερο διοικητικό στέλεχος της προκειμένου να αγοράσει τη σιωπή της οικογένειας (την οποία διαπραγματεύεται ο Ruffin φιλιάρει με κρυμμένες κάμερες). Ο δημοσιογράφος με μαεστρία φιλομορφεί το κυνισμό και τη μικροπρέπεια των στελεχών της εταιρείας περνώντας το μήνυμα στους θεατές «ότι είμαστε πιο δυνατοί από όσο πιστεύουμε και εκείνοι πιο ευάλωτοι απ'όσο νομίζουμε».

Το ντοκιμαντέρ, που προβλήθηκε στα τέλη Φλεβάρη, όταν δηλαδή ξεκινούσαν οι πρώτες μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις, σημείωσε τεράστια εμπορική επιτυχία ενώ η ταινία έγινε θέμα συζήτησης σε όλο το Παρίσι. Στα τέλη Μαρτίου ο François Ruffin (που είναι επίσης και αρχισυντάκτης της αριστερής εφημερίδας Fakir με έδρα την Amiens) οργανώνει μια συνάντηση με συνδικαλιστές και αγωνιστές από διάφορα κινήματα στη Bourse de Travail του Παρισιού[1] όπου προτείνεται η κατάληψη της Πλατείας République στις 31 Μαρτίου μετά το πέρας του συλλαλητηρίου ενάντια στον εργασιακό νόμο. Η βασική ιδέα πίσω από αυτή τη πρωτοβουλία είναι η αναγκαιότητα «σύγκλισης των αγώνων» (convergence des luttes) συνδικαλιστών, μαθητών/φοιτητών, αγωνιστών στα κινήματα, σύμφωνα με οργανωτικά πρότυπα του κινήματος των Πλατειών αλλά και πέραν αυτού. Στις 31 Μαρτίου, μερικές εκατοντάδες διαδηλωτές πραγματοποίησαν τη πρώτη Γενική Συνέλευση στη πλατεία République ξεκινώντας έτσι την πρώτη «Ολονυχτία».

Παρά τη πρώτη δύσκολη εβδομάδα (σημαντικό εμπόδιο ο καιρός και η καταρακτώδης βροχή που δυσκόλεψε τη πραγματοποίηση Γενικών Συνελεύσεων) το κίνημα έμελλε να ριζώσει. Η «σύγκλιση των αγώνων» φάνταζε μονόδρομος για την συνέχιση του κινήματος ενάντια στον εργασιακό νόμο δεδομένης της ορατής κάμψης των μαθητικών και φοιτητικών κινητοποιήσεων. Μέχρι το πρώτο δεκαήμερο, οι συμμετέχοντες των Γ.Σ. ψάχνουν το βηματισμό τους, συζητούν τα προβλήματα, τις προοπτικές και τις δυνατότες της πρωτοβουλίας τους. Στις πρώτες Γ.Σ. γίνεται εύκολα αντιληπτή η έλλειψη παραγωγικών πολιτικών τοποθετήσεων, κάτι που επρόκειτο να αλλάξει σταδιακά καθώς το κίνημα αγκαλιάζεται από την παρισινή κοινότητα, μαζικοποιείται αλλάζοντας μορφή και ριζοσπαστικοποιώντας το λόγο του. Οι παρεμβάσεις του οικονομολόγου και φιλοσόφου Frederic Lordon, ερευνητή στην Ανωτάτη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών (École des Hautes Études en Sciences Sociales) για τους στόχους και τις προοπτικές που μπορεί να θέσει ένα τέτοιο κίνημα θεωρήθηκαν από τους διαδηλωτές εκ των υστέρων καθοριστικές για τη «πολιτικοποίηση» του διαλόγου. Απέχοντας πολύ από το να χαρακτηριστεί ως «θεωρητικός» του κινήματος, ο Lordon παρέχει ένα πλαίσιο κατεύθυνσης: Για εκείνον, το κίνημα που αναπτύσσεται πρέπει να σημειώνει βήμα-βήμα, μικρές -γειωμένες- νίκες□ σε πρώτη φάση το στοίχημα για το κίνημα της «Ολονυχτίας» δεν μπορεί παρά να είναι η απόσυρση του εργασιακού νόμου από τη κυβέρνηση.

Καθ'όλη τη διάρκεια του Απριλίου, όλο και περισσότεροι παριζιάνοι συγκεντρώνονται καθημερινά μετά τις δουλειές τους στη République, στήνουν περισσότερες από ογδοντα πέντε Επιτροπές όπου συζητούνται ζητήματα όπως το προσφυγικό, η Δημοκρατία και το Κράτος σήμερα, η παραμονή της Γαλλίας στην Ευρωζώνη, κ.α. Η αστυνομία κρατάει

διακριτικό ρόλο με εκατοντάδες CRS να επιβλέπουν πρωί-βράδυ τους διαδηλωτές στους γύρω δρόμους. Παράλληλα, το κίνημα μαζικοποιείται και σε άλλες γαλλικές πόλεις όπως τη Τουλούζη, τη Ρεν, τη Λιλ και τη Ναντ αλλά και σε παρισινά προάστια με παράδοση στους κοινωνικούς αγώνες όπως το Σεντ Ουέν και το Σεντ Ντενί. Η ιδέα της «σύγκλισης αγώνων» αποδίδει καρπούς: Συνδικαλιστές πρωτοβάθμιων σωματείων που από τα τέλη Φλεβάρη βρίσκονται επί ποδός σε διάφορες περιοχές της Γαλλίας, παρεμβαίνουν στις Συνελεύσεις της Πλατείας και υπογραμμίζουν την αναγκαιότητα να ευθυγραμμιστούν οι αγώνες των δύο μετώπων. Από το βήμα που τους δίνεται, εργάτες της Renault, των σιδηροδρόμων, λιμενεργάτες από τη Χάβρη, επαγγελματίες οδηγοί, και εργαζόμενοι από δεκάδες άλλα πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα, ζητούν από τις εθνικές συνδικαλιστικές ηγεσίες τους να οργανώσουν διαρκή γενική απεργία.

Η «σύγκλιση αγώνων» όμως αποκτά άλλη δυναμική με τη κινητοποίηση των επισφαλών εργαζομένων στο τομέα της ψυχαγωγίας (*intermittents du spectacle*) που διαμαρτύρονται για την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων αναφορικά με το καθεστώς ανεργίας στον κλάδο τους. Ο αγώνας των «*intermittents*» ξεκίνησε με τη κατάληψη του Εθνικού Θεάτρου Οδέον στο κέντρο του Παρισιού στις 24 Απριλίου από περίπου εβδομήντα άτομα, μεταξύ των οποίων συνδικαλιστές από άλλους κλάδους και συμμετέχοντες στο *Nuit Debout*. Καταγγέλοντας τις διαπραγματεύσεις μεταξύ του Υπουργείου Πολιτισμού και την ηγεσία του σωματίου τους, οι καταληψίες λαμβάνουν την αρνητική απάντηση της διεύθυνσης του θεάτρου αναφορικά με το αίτημα τους να διανυκτερεύσουν εκεί. Δύο μέρες αργότερα, στις οκτώ το βράδυ της 26ης Απριλίου με ανακοινωθέν τούς, «επισφαλείς εργαζόμενοι, άνεργοι-ες, εποχιακοί εργαζόμενοι, φοιτητές-ριες» καθώς και «διαδηλωτές του *Nuit Debout*» και της «ZAD» προχωρούν σε κατάληψη του περίφημου θεάτρου της *Comédie Française* κοντά στο Λούβρο, και προσκαλούν τους συναδέλφους τους σε όλη τη χώρα να προχωρήσουν σε αντίστοιχες ενέργειες. Οι καταλήψεις επεκτείνονται σε δημόσια και εθνικά θέατρα στο Στρασβούργο, στο Μπορντώ, το Καέν, τη Λιλ και το Μοντπελιέ. Ωστόσο, στις 28 Απριλίου η κατάληψη στο θέατρο Οδέον σπάει κατόπιν βίαιης επέμβασης των αστυνομικών δυνάμεων. Μερικές ώρες νωρίτερα, οι καταληψίες της *Comédie Française* είχαν αποχωρήσει οικειοθελώς από το χώρο κατόπιν συμφωνίας με τη διεύθυνση του θεάτρου.

Κατάληψη του Εθνικού Θεάτρου Οδέον από επισφαλείς εργαζομένους

Συγκέντρωση έξω από τη *Comédie Française*

Η εκκένωση του Θεάτρου Οδέον από τις αστυνομικές δυνάμεις

Tout le monde déteste la police

Η εκκένωση του θεάτρου Odéon έδωσε το στίγμα της στρατηγικής που θα εφαρμοζε εφεξής το Κράτος (η Αστυνομική Διεύθυνση, η «σοσιαλιστής» δήμαρχος του Παρισιού, Anne Hidalgo, και η κυβέρνηση) απέναντι σε ένα κίνημα πολύμορφο με εκατοντάδες εστίες πάλης, χωρίς κέντρο αγώνα.

Η πρώτη απόπειρα εκκένωσης της πλατείας République πραγματοποιείται το βράδυ της 28ης Απριλίου, λίγες ώρες μετά τα γεγονότα της Odéon. Οι αστυνομικοί συναντούν σθεναρή αντίσταση από τους χιλιάδες διαδηλωτές που αρνούνται να αφήσουν την πλατεία. Οι αστυνομικοί χρησιμοποιούν δακρυγόνα, κρότου λάμψης, ρίψεις ευθείας βολής, ξύλο σε όσους αρνούνται να φύγουν και προχωρούν σε δεκάδες συλλήψεις. Τις επόμενες μέρες οι διαδηλωτές επιστρέφουν από τις πρώτες πρωινές ώρες στη πλατεία και το βράδυ επαναλαμβάνεται το ίδιο σκηνικό.

Στο τέλος της πορείας της Πρωτομαγιάς, το ραντεβού δίνεται και πάλι στην République. Είχαν προηγηθεί ογκώδεις πορείες σε όλες τις γαλλικές πόλεις, με σποραδικές συγκρούσεις αυτόνομων με την Αστυνομία. Από τις έξι το απόγευμα μέχρι τα μεσάνυχτα, η αστυνομία συγκρούεται με εκατοντάδες διαδηλωτές ενώ δεν λείπουν και διαπλεκτισμοί μεταξύ των διαδηλωτών, ατόμων που πρόσκεινται στους αυτόνομους, από τη μία, και συνδικαλιστών της CGT[2] που τους κατηγορούσαν για προβοκάτσιες, από την άλλη. Το βράδυ η πλατεία εκκενώνεται για άλλη μια φορά από την αστυνομία αλλά ο κόσμος επιστρέφει και πάλι το επόμενο πρωί, για να εκδιωχθεί τα μεσάνυχτα σε ένα σκηνικό που έκτοτε επαναλαμβάνεται καθημερινά. Καθόλη τη διάρκεια του Μαΐου, όσοι κρατάνε ακόμα το κίνημα της «Ολονυχτίας» αναγκάζονται να εγκαταλείψουν το βράδυ τη πλατεία υπό το φόβο μιας αστυνομικής επέμβασης επιστρέφοντας την επόμενη μέρα. Η Αστυνομία περιφρουρεί διαρκώς το χώρο πραγματοποιώντας συχνούς ελέγχους σε περιστατικούς διατηρώντας έτσι ένα κλίμα αστυνομοκρατίας και αυστηρής επιτήρησης όσων έχουν απομείνει στην πλατεία.

Το μίσος ενάντια στην αστυνομία δυναμώνει. Ένα σύνθημα, «Tout le monde déteste la police», φέρνει κοντά το σύνολο του κόσμου που κατεβαίνει στο δρόμο όλο αυτό το διάστημα. Όπως είχαμε αναφέρει και στη προηγούμενη ανταπόκριση μας, η στάση της αστυνομίας απέναντι στους μαθητές και φοιτητές το Μάρτιο είχε σηκώσει ένα κύμα οργής απέναντι στις αστυνομικές πρακτικές, των οποίων η βιαιότητα θεωρήθηκε πρωτοφανής για τη γαλλική κοινή γνώμη. Η αστυνομική επέμβαση στο πανεπιστημιακό κτήριο της οδού Tolbiac, ο ξυλοδαρμός ενός δεκαπεντάχρονου μαθητή που είχε συλληφθεί[3], και δεκάδες άλλα περιστατικά, καθιστούσαν εμφανές από το πρώτο μήνα των κινητοποιήσεων ότι η στρατηγική της αστυνομίας απέναντι σε φαινόμενα κοινωνικής και πολιτικής ανυπακοής δεν θα ήταν πλέον η ίδια. Το «δημοκρατικό προσωπείο» που υποτίθεται τη χαρακτηρίζει και κατασκευαζόταν από έμμισθους ειδικούς της επικοινωνίας εδώ και τρεις δεκαετίες,

κατέρρευσε ηχηρά μέσα σε μόλις δύο μήνες. Οι εκκενώσεις της πλατείας République και τα δεκάδες βίντεο στο διαδίκτυο που δείχνουν αστυνομικούς των δυνάμεων καταστολής (CRS) να ψεκάζουν και να χτυπούν αδικαιολόγητα διαδηλωτές, χωρίς αφορμές, βρίζοντας και απειλώντας, αρκούσαν γι αυτό. Δεκάδες βίντεο σαν το παρακάτω που τραβήχτηκε από την εκκένωση της République στις 28 Απριλίου, καταγράφουν περιστατικά που τα CRS κλωτσούν και χτυπούν στο πρόσωπο και στο σώμα ακινητοποιημένους συλληφθέντες.

Στο ίντερνετ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κυκλοφορούν εικόνες με χτυπημένα πρόσωπα από γροθιές, εγκαύματα από βόμβες κρότου λάμψης, ανοιγμένα κεφάλια από γκλομπ, δεκάδες ανάλογα περιστατικά σε διάφορες γαλλικές πόλεις, κυρίως τη Ρεν (όπου υπάρχει δυναμική παρουσία του αυτόνομου και αντικαπιταλιστικού χώρου), τη Τουλούζ, τη Ναντ και, φυσικά, το Παρίσι. Ένας φοιτητής χάνει το αριστερό του μάτι από ρίψη δακρυγόνου στη Ρεν στις 28 Απριλίου προκαλώντας την οργή της γαλλικής κοινής γνώμης ενώ δεκάδες φωτορεπόρτερ καταγγέλλουν ότι η αστυνομία τους εμποδίζει να φιλμάρουν ή να παίρνουν φωτογραφίες. Πριν από τρεις μέρες βγήκε στη δημοσιότητα μαρτυρία όπου αστυνομικός απειλεί πολίτη «ότι ξέρει πού μένει» και ότι «θα έρθει σπίτι του να τον βρει να του βουλώσει το στόμα». Σύμφωνα με τις καταγγελίες του πολίτη, καθώς γυρνούσε από μία διαμαρτυρία στις 26 Μαΐου, ένας αστυνομικός τον πλησίασε μέσα στο μετρό και του είπε τα εξής:

«Εσύ δεν είσαι, που ήσουν στη Nation (σ.σ.«κινηματικό ραντεβού» κυρίως οργανώσεων της αντι-καπιταλιστικής Αριστεράς) τις προάλλες; Σε αναγνωρίζω. Εσύ ανέβασες στο Facebook φωτογραφίες μας αλλά σου μπλοκάρουμε το λογαριασμό» (σ.σ. Αναφερόταν σε περιστατικό που έλαβε τόπο στις 26 Απριλίου).

Χωρίς να παίρνει ουσιαστική απάντηση, ο αστυνομικός συνεχίζει:

«Δεν θα ξαναπείς τίποτα, ούτε θα ξανανεβάσεις φωτογραφίες. Παρακολουθούμε το λογαριασμό σου στο Facebook. Αλλιώς έχουμε τη διεύθυνση σου, ξέρουμε πού μένεις, θα έρθουμε στο σπίτι σου και θα σε γαμήσουμε, να προσέχεις το κεφάλι σου, είναι εύθραυστο».

Η οργή απέναντι στη στάση της αστυνομίας όλο αυτό το διάστημα μεγαλώνει και η Αστυνομική διεύθυνση αισθάνεται ότι πρέπει να υπερσπιστεί το Σώμα. Στα κανάλια εκπρόσωποι των Αστυνομικών καταγγέλλουν το «haine anti-flic» (αντι-μπατσικό μίσος) και εξηγούν στο τηλεοπτικό τους κοινό ότι τα μοναδικά θύματα βίας από το Μάρτιο είναι εκείνοι, δημόσιοι υπάλληλοι που για να διατηρήσουν τη τάξη και να προστατεύσουν ιδιωτικές περιουσίες, αναγκάζονται να χρησιμοποιήσουν τη βία πάντα στο βαθμό που τους το επιτρέπει η νομοθεσία. Στις 18 Μαρτίου συνδικάτα των αστυνομικών οργανώνουν μία συγκέντρωση «Ενάντια στο Αστυνομικό Μίσος» στην Πλατεία République (από την οποία οι συναδέλφοι τους είχαν εκδιώξει τους διαδηλωτές του Nuit Debout το προηγούμενο βράδυ) ενώ αντι-συγκέντρωση αντιφασιστικών συλλογικοτήτων πραγματοποιείται με συνθήματα

όπως «Πεταίν, γύρνα πίσω, ξέχασες τα σκυλιά σου». Τα CRS επιτέθηκαν στους διαδηλωτές, οι οποίοι λίγο αργότερα απάντησαν με το κάψιμο ενός περιπολικού μερικά μέτρα πιο μακριά. Να σημειωθεί ότι, όπως δείχνει βίντεο που αναρτήθηκε μερικές μέρες αργότερα, ο αστυνομικός που βρισκόταν στη θέση του οδηγού στο περιπολικό που κήκε, λίγο πριν δεχθεί επίθεση είχε επιχειρήσει να βγάλει το όπλο του[4].

(Στο 3:36 ο αστυνομικός βγάζει το όπλο του. Οι διαδηλωτές σπάνε το περιπολικό και στη συνέχεια του βάζουν φωτιά)

Στη συμβολική ανακατασκευή της πραγματικότητας από τους αστυνομικούς, οι «casseurs» (η πιο πιστή μετάφραση είναι «μπάχαλοι») καταστρέφουν μαγαζιά, τράπεζες, επιτίθενται σε δημόσια κτήρια και εκείνοι, οι εξουσιοδοτημένοι από το γαλλικό Κράτος για την προστασία του πολίτη απέναντι στον Άλλον, κάνουν -κυριολεκτικά- ό,τι περνάει από το χέρι τους για διατηρήσουν την έννομη τάξη. Με αυτό το αφήγημα δικαιολογεί η γαλλική αστυνομία στις τηλεοράσεις τις εγγεγραμμένες στη λειτουργία της έκνομες πρακτικές της. Στο πλευρό τους, οι δημοσιογράφοι, οι εκπρόσωποι των δεξιών κομμάτων και φυσικά η Σοσιαλιστική κυβέρνηση που διά στόματος Βαλς εξυμνεί την «ηρωικότητα» των αστυνομικών που «δουλεύουν υπερωρίες» και σε καθεστώς διαρκούς «στρες» (ο αστυνομικός που έβγαλε όπλο στο περιπολικό παρασημοφορήθηκε λίγες μέρες αργότερα). Στα τηλεοπτικά πλατό, ένα νέο δίπολο εμφανίζεται, γνώριμο σε εμάς. Από τη μια πλευρά, εκπρόσωποι του Front de Gauche που α λα ΣΥΡΙΖΑ 2008 «δεν καταγγέλλουν τη βία από όπου και αν προέρχεται» (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν καταδικάζουν τις πρακτικές αυτόνομων συλλογικοτήτων που συγκρούονται με την αστυνομία) και από την άλλη δημοσιογράφοι, πολιτικοί και αστυνομικοί που τους κατηγορούν ότι εμπνέονται από αντι-μπατσικό μίσος.

Η σκυτάλη στους συνδικαλιστές

Ενώ το κίνημα της «Ολονυχτίας» έχει πρακτικά αποδυναμωθεί σε σχέση με τον Απρίλιο, κυρίως λόγω της αστυνομικής καταστολής, και ο νόμος Ελ Κομρί επικυρώθηκε χωρίς ψηφοφορία από τη Γαλλική Εθνοσυνέλευση, οι κινητοποιήσεις ενάντια στον εργασιακό νόμο συνεχίστηκαν το Μάιο με τα συνδικάτα να βγαίνουν στη πρώτη γραμμή του αγώνα. Επαγγελματίες οδηγοί, λιμενεργάτες, ταχυδρόμοι, οι εργάτες στα διυλιστήρια, στα τρένα, σε εργοστάσια καπνού, στα εργοστάσια της Renault, στους σιδηρόδρομους, στα αεροδρόμια, ταχυδρόμοι, εκπαιδευτικοί, έχουν προχωρήσει από τις αρχές του μήνα σε απεργίες και κλεισίματα των εθνικών οδών, προκαλώντας πανικό στην κυβέρνηση που γνωρίζει ότι τα γαλλικά συνδικάτα δεν αντιμετωπίζονται απλά και μόνο με αστυνομική καταστολή. Όλα τα συνδικάτα που πρόσκεινται στην Αριστερά (CGT, FO, FSU, Solidaires, UNEF, UNL, FIDL) βρίσκονται επί ποδός από τις 9 Μαΐου, με τη CGT, να σκληραίνει τη στάση της απέναντι στη κυβέρνηση στηρίζοντας ταυτόχρονα υλικά και συμβολικά τις απεργίες των παραπάνω σωματείων.

Τις τελευταίες δύο εβδομάδες, έχουν κορυφωθεί οι απεργίες των εργαζομένων στα διυλιστήρια της βόρειας και δυτικής Γαλλίας τα οποία ζητούν την άμεση απόσυρση του εργασιακού νόμου. Από τις 25 Μαΐου η γαλλική κυβέρνηση έχει διατάξει την τροφοδοσία ενέργειας από τα στρατηγικά της αποθέματα εξαιτίας της απεργίας. Οι εργαζόμενοι του επιχειρηματικού ομίλου TOTAL απεργούν από τις 19 Μαΐου με αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων που επικυρώνονται από τα 2/3 του σώματος των εργατών ενώ στις 29 Μαΐου

πήραν απόφαση για απεργία διαρκείας. Σε άλλα διυλιστήρια όπως εκείνο του Grandpuits ή του Gonfreville οι εργαζόμενοι αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας τουλάχιστον μέχρι τις 4 Ιουνίου ενώ στη La Mède, τη Bouches-du-Rhône, το Feyzon κοντά στη Λυόν πραγματοποιούνται κάθε μέρα Γενικές Συνελεύσεις που τις περισσότερες φορές παίρνουν αποφάσεις για διήμερες απεργίες.

Βαθειές ρωγμές

Παρά τα όσα γράψαμε παραπάνω, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι τίτλοι που συναντάμε στον ελληνικό Τύπο όπως «Η Γαλλία βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης» ή «Ένα βήμα πριν από γενική εξέγερση» δεν ανταποκρίνονται στη πραγματικότητα. Παρότι οι κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών είναι αναμφίβολα οι πιο δυναμικές της τελευταίας εξαετίας, η ζωή στο Παρίσι και στα άλλα αστικά κέντρα συνεχίζεται ομαλά ακόμα και τις ημέρες αυτών των συγκλονιστικών στιγμών που αναφέρουμε σε αυτό το άρθρο. Γι'αυτό λοιπόν θα πρέπει να επαναφέρουμε τη διάσταση του πραγματικού σε αυτά τα γεγονότα και να καταστήσουμε σαφές ότι δύσκολα μπορούμε να δούμε σε αυτά κάποιου είδους προεξεγερσιακό σύμπτωμα. Δεν στήνονται οδοφράγματα σε κάθε δρομάκι του Παρισιού, η κατάσταση σε καμία περίπτωση δεν θυμίζει «Μάη του '68», και η République δεν είναι Σύνταγμα, πόσω μάλλον Ταχρίρ. Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά να δούμε σε αυτές τις κινητοποιήσεις βαθιές ρωγμές σε έναν κατά τ'άλλα συμπαγή τείχο μιας αυστηρά ταξικά οργανωμένης κοινωνίας. Αυτό που μάλλον εκπλήσσει στα γεγονότα των τελευταίων μηνών, είναι αφενός το ρεπερτόριο δράσης των διαδηλωτών και η νομιμοποιημένη χωρίς αστερίσκους βία ενάντια στους δρώντες της εξουσίας, και, αφετέρου, η ιδέα της «σύγκλισης» των αγώνων που δεν αφήνει τη φλόγα των κινητοποιήσεων τρεις μήνες τώρα να σβήσει.

* «Πεταίν, γύρνα πίσω, ξέχασες τα σκυλιά σου»

[1] Εργατικό Κέντρο.

[2] Το μεγαλύτερο γαλλικό συνδικάτο με περισσότερα από 700.000 μέλη στο οποίο συμμετέχει το ΚΚ Γαλλίας.

[3] <https://barikat.gr/content/la-france-sous-tension-hroniko-tis-exegersis>

[4] <https://barikat.gr/content/antapokrisi-apo-parisi>